

Edward Breza

Bogusław Moroń

Biuletyn Polonistyczny 29/2 (100), 196-198

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Władysław Brzeziński w imieniu pracowników i studentów WSP w Słupsku.

Zmarły odznaczony był Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, medalem Komisji Edukacji Narodowej, odznaką Zasłużony dla Gdańska.

Jego pamięci cześć!

Edward Breza

BOGUSŁAW MOROŃ
/4 VIII 1905 - 27 XII 1985/

Bogusław Moroń urodził się w Dębicy, w ówczesnym woj. krakowskim. Szkołę powszechną ukończył w Pradze czeskiej, 8-letnie gimnazjum klasyczne - w Drohobyczu, następnie w 1929 r. - Uniwersytet Jana Kazimierza we Lwowie, gdzie uzyskał doktorat z zakresu sławistyki i polonistyki u profesorów T. Lehra-Spławińskiego i H. Gaertnera. Poszedł w ślady ojca - Wojciecha, nauczyciela szkół średnich, i uczył w szkołach średnich Poznania i Torunia. Okres okupacji przeżył w Drohobyczu, uczył tu na tajnych kompletach języka polskiego, historii i łaciny. Po wyzwoleniu zorganizował gimnazjum i liceum w Makowie Podhalańskim, potem wrócił do pracy w Toruniu. Uczył w I Liceum dla Pracujących im. S. Żeromskiego, wykładał na Wyższym Kursie Nauczycielskim i w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika. Jako doświadczony polonista został kierownikiem Sekcji Języka Polskiego w Wojewódzkim Ośrodku Doskonalenia Kadr Oświatowych (WODKO) w Toruniu.

Od 1955 r. podjął wykłady, seminaria i ćwiczenia ze

wszystkich przedmiotów językoznawczych w ówczesnej Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku, a potem w Uniwersytecie Gdańskim. Zajęcia prowadził nieprzerwanie (od r. 1973 przebywał na emeryturze) do dnia śmierci wskutek tragicznego wypadku samochodowego.

Wykształcił ponad 300 magistrów z zakresu słownictwa morskiego, języka pisarzy, dialektologii, onomastyki i kultury języka polskiego. Był bardzo cenionym dydaktykiem i niezmiernie lubianym przez studentów wykładowcą.

Prowadził badania nad wymarłym językiem połabskim i ogłaszał ich wyniki w organie Instytutu Zachodniego "Slavii Occidentalis", zainicjował w środowisku gdańskim badania nad onomastyką i dialektologią pomorską, równoległe prowadzone, a potem szeroko rozwinięte przez prof. H. Górnowicza i jego uczniów. Z prac polonistycznych trzeba przede wszystkim wymienić rozprawy i artykuły dotyczące języka J.I. Kraszewskiego i Z. Kasińskiego. Są to: "Język pierwszej epoki twórczości J.I. Kraszewskiego (1829-1838)"¹, "Język drugiej epoki twórczości J.I. Kraszewskiego (1838-1859)"², "O pewnych właściwościach w budowie czasowników u Kasińskiego"³.

Bogusław Moroń był też redaktorem serii Prace Językoznawcze WSP w Gdańsku i członkiem zespołu redakcyjnego Prac Językoznawczych Uniwersytetu Gdańskiego. Inne prace polonistyczne Moronia dotyczą zaimków osobowych w staropolszczyźnie, 3 artykuły z tej dziedziny są wynikiem dociekań z jego pracy doktorskiej (nie opublikowanej w całości).

Profesor Moroń był nieprzerwanie prezesem gdańskiego koła Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego, reaktywowanego w 1959 r. a założonego w Polskim Gimnazjum Macierzy Szkolnej w Gdańsku w 1925 r. przez wybitnego polonistę dra W. Pniewskiego. Jubi-

leusz 60-lecia TMJP w Gdańsku splótł się z 80-leciem życia prof. Moronia. Na uroczystości obecny był prezes Zarządu Głównego TMJP, prof. S. Urbańczyk, który wygłosił referat na temat językoznawstwa polskiego w okresie międzywojennym.

W latach 1956-1970 prof. Moroń był kierownikiem Katedry Języka Polskiego byłej WSP w Gdańsku. Na tym stanowisku starał się gorliwie o rozwój naukowy i sprawy bytowe swoich współpracowników, stworzył w Katedrze atmosferę rzetelnej pracy naukowej, solidnego podejścia do dydaktyki i życzliwego stosunku do ludzi.

Odnaczony był m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem Uniwersytetu Gdańskiego, Złotą Odznaką ZNP. Pochowany został dnia 3 I 1986 r. na cmentarzu w Gdańsku-Łostowicach. W gorących słowach żegnali Go w imieniu Uniwersytetu Gdańskiego i środowiska humanistycznego Wybrzeża, w imieniu Gdańskiego Towarzystwa Naukowego piszący te słowa i w imieniu Zarządu Głównego Towarzystwa Miłośników Języka Polskiego mgr Edward Szmańda z Bydgoszczy.

1 "Gdańskie Zeszyty Humanistyczne", R. X, 1967, Seria: Filologia Nr 3, Prace językoznawcze nr 2, s. 21-30.

2 "Gdańskie Zeszyty Humanistyczne", R. XII, 1969, Seria: Filologia Polska, Prace językoznawcze, z. 4, s. 43-61.

3 Prace Językoznawcze nr 8 "Zeszytów Naukowych UG", 1982, s. 279-282.

Edward Breza